

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1159/2023
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слабољуб Гајић, адвокат из ..., против туженог Дом здравља „Стари град“, Београд, чији је пуномоћник Мира Аћимовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2650/22 од 08.11.2022. године, у седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2650/22 од 08.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2650/22 од 08.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1113/18 од 25.11.2020. године, која је исправљена решењем тог суда под истим бројем од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете по основу неисплаћене новчане накнаде исплати износ од 142.985,71 динар са законском затезном каматом почев од 07.03.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на доспелу, а неисплаћену законску затезну камату као самостално потраживање због кашњења у исплати новчане накнаде за период од 07.03.2016. године до 22.03.2016. године, исплати износ од 2.846,57 динара са законском затезном каматом почев од 22.03.2018. године, као дана подношења тужбе, до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог туженог за прекид или застој поступка, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.520,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 2650/22 од 08.11.2022. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете на име разлике од исплаћене до припадајуће новчане накнаде утврђене решењем туженог о споразумном престанку радног односа, као и законске затезне камате као главног потраживања због доцње у исплати новчаних потраживања из радног односа.

Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, с обзиром да спорно правно питање није од општег интереса, нити се ради о правном питању у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, у ситуацији када је тужени послодавац донео ново решење којим умањује износ накнаде на које је тужила већ пристала споразумом и извршио исплату у умањеном износу по новом решењу. Такође, није потребно ново тумачење права, као ни уједначавање судске праксе, нити су у ревизији о томе пружени одговарајући докази, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 23.03.2018. године, а вредност предмета спора је 145.832,28 динара.

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић